

[Clausager.]

Mill. Kr. i eet Træk, saaledes som Ministeren havde ønsket og foreslaaet, saa er det vel ikke nogen helt uforstaaelig Ting, at man gerne vilde have en enig Rigsdag, saa vidt det kunde lade sig gøre. Jeg henviser i saa Henseende til Bilag 2 a, hvor vi har sagt noget om det, og det skammer jeg mig ikke ved at have været med til at fremsætte. Vi opnaaede ogsaa at faa en enig Rigsdag, og jeg vil tillade mig at sige, at hvis vi ikke havde haft en enig Rigsdag, er det sandsynligt, at man i endnu højere Grad vilde have afvist Forslaget, end Tilfældet var — det er da sandsynligt!

Jeg hørte nok, at det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen sagde, at hvis Folketinget havde faaet Lov til at raade, vilde der ingen Vanskeligheder have været for Konverteringen. Aah, han er vist ikke helt kendt med, hvilke Betingelser Bankerne stillede for at tage denne Konvertering, og her siger jeg igen, at hvis Rigsdagen ikke havde været enig, havde Forslaget vejet endnu mindre over for Bankerne, som skulde finansiere det.

Paa et Omraade til har vi ligeledes krævet Enighed. Vi har krævet, at man ikke skulde gennemføre Loven, inden man tog Forhandlingen med Bankerne. Det var jo Regeringens og Regeringspartierne Standpunkt, at Loven skulde føres gennem begge Rigsdagens Ting, og saa først skulde Forhandlingerne med Bankerne tages. For det første ønskede vi Konverteringsafsnittet skilt ud, og for det andet sagde vi, at Forslaget maatte ikke behandles færdigt, det maatte gøres færdigt til Udvalgsbetænkning, men saa skulde det ligge stille, indtil man havde endt Forhandlingen med Bankerne, og saa først bagefter skulde det føres videre gennem Tingene. Det tog lang Tid, før Regeringspartierne i Udvalget vilde gaa ind paa denne Tankegang og give den Tilslutning. Man vilde have Forslaget gennem Folketinget og Landstinget, inden man tog Forhandlingen med Bankerne. Nu kan man vel se, at det var heldigt, at det gik, som vi foreslog. Jeg antager, Ministeren er taknemmelig for, at vi værnede Rigsdagens Ære, derigennem at vi ikke stod med Loven fiks og færdig og Ministeren saa skulde putte den i Skuffen igen.

Jeg vil dernæst gerne — og det mener jeg at have Lov til, saasom den ærede Ordfører selv ud fra sit Synspunkt var inde paa det samme — sige noget om de andre Partiers Udtalelser i Betænkningen. Vi fik at vide, at der er skrevet meget i Betænkningen, som ikke var rigtigt. Maa jeg da

først sige, at noget af det, der har overrasket mig mest, er, at Flertalspartierne i deres Betænkning polemiserer mod en Kendsgerning, der fremgaar af Bilagene. Det er ganske mærkværdigt, at de har Mod til det. De skriver nemlig, at de har næret stærk Tvivl om, hvorvidt Bankerne i det hele taget vilde gaa med, hvis ikke § 12 blev taget med, som den var, og da den ikke blev det, viste det sig jo ogsaa, at Formodningen var rigtigt.

Nej, den er ikke, det er den slet ikke. Naar man læser Bilag 7, vil man nemlig se, at Bankerne dér siger, at Indenrigsministerens Plan, saaledes som de har forstaaet den, gaaende ud paa at løse Konverteringen i eet Træk, vilde de indtrængende fraraade; ingen af Bankerne saa sig i Stand til at støtte den. Endvidere siger Bankerne, at de maa fremhæve, at selv om en samlet Konvertering underbygges ved en yderligere Rentesenkning, kunde det ikke fjerne deres Betæneligheder. Flertalspartierne har altsaa polemiseret mod noget, som ikke er til at omstøde. Jeg forstaar derfor ikke, at Flertalspartierne kan sige: Vi anede det jo nok, og vi fik Ret. Nej, saa Skam gjorde de ej, thi Bilagene siger lige det modsatte: at de ikke fik Ret.

Men hvorfor strandede saa den lille Plan, om jeg maa kalde den saa? Dermed forstaar jeg dette, som Bankerne antydede, at de vilde tage fat først paa de knap 700 Mill. Kr. konverteringsmodne Kreditforeningsobligationer, hvoraf de allerfleste var i Bykreditforeninger; det var det, de tilbød. Hvorfor strandede ogsaa denne Plan? Den strandede paa Grund af Sparekassernes Modstand, det hørte vi fra det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen, og vi har hørt det fra selve den højtærede Statsminister, der, før han kom til Udvalget og gav Besked — jeg tror endda to Dage før —, sagde, at det var Sparekassernes Modstand, der gjorde det, og Sparekasserne, sagde den højtærede Statsminister, ledes jo af Venstremænd. Det har jeg nu for Resten ikke vidst før, men saa faar vi det at vide. Og han sagde oven i Købet, at de vedtog deres Afslag under Ledelse af en Venstremænd. Hvem er det? spørger „Dagens Nyheder“. Det var det ærede Medlem Hr. Himmelstrup! Se, nu har jeg ikke før vidst, at en Sekretær saadan leder det hele. (Statsministeren [Stau-ning]: Jo, jo). Naa, er det saaledes hos Socialdemokraterne?

Det faar vi altsaa at vide, inden Statsministeren kommer til Udvalget og giver Besked. Vi fik ogsaa at vide, hvad Indenrigsministeren havde at sige, før han kom til os